Thi saa har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.

HYRDEN

"JEG ER DEN GODE HYRDE." — Joh. 10, 11.

Den som tror paa ham, bliver ikke dømt; den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn.

14de aargang. Winnipeg, Manitoba, Første Nr. i Juni 1938 Nr. 11

"Jesus Kristus er igaar og idag den samme, ja til evig tid."

Heb. 13, 8.

(Fra: Se paa Jesus.)

Det er alene i mit fattige hjerte, at det er vedvarende omskiftelser og forandringer. Vi har nye sensationer, nye tanker, nye erfaringer; men den Here Jesus er altid den samme. Vi har den samme Fader, der blir ikke træt av at tilstaa forladelse; ti den samme Yperstepreſt, som aldrig trættes av at gaa i forbøn for oss; den samme broder, som aldrig ophører at elske oss. Det er alene mit hjerte som nu er koldt og nu igjen varmt. Dit hjerte, O Gud, omfavner mig altid; Du er bunden til mig, en fattig synder, ved baand av evigtvarende kjærlighet. La mig altid hvile betryggende i Dig; min Frelser, hvo var, er nu, og altid skal være. Amen. (Fri oversættelse. U.)

Hyrdeomsorg.

"Jeg er den gode Hyrde; den gode Hyrde sætter sit liv til for faarene." Joh. 10. 11.

Det er det rette hyrdesid, -kjælighet til faarene, kjärlighet til gjerningen som Gud har anbetroet ham.

Jesus gav op alt for at bli faarenes Hyrde. Ja, Han satte sit liv til for faarene. Naar han kaldte sine disciple sa han til dem, "Følg mig, saa vil Jeg gjøre eder til menneskefiskere." Mark. 1, 17. Atter sier han: "Ti Jeg har git eder et forbillede, for at I skal gjøre som Jeg har gjort med eder." Joh. 13, 15.

Det er et herligt arbeide at være hyrde, at gjøre Jesu gjerning. Og dog bär det med sig et stort ansvar. Her trænges discipelsind, at läre av Jesus. Han sier selv i Matt. 11:29, "Tag mit aag paa eder og lær av mig, ti Jeg er sagtmodig og ydmyg av hjertet; saa skal I finde hvile for eders sjæle."

Hvor skal vi nu faa gaa i skole for Jesus. Jo, det blir lik Maria at sidde ved Jesu føtter og grunde paa hans lov, hans ord, Gudskelov, vi har en Bibelbok inspireret ved Guds Aand og den tror vi er et budskap fra Gud selv.

Det er nu blet ganske paa moden at forvanske en del av Bibelen. Jonas's bok samt dele av det nye testamente er saa utrolige. Men da sier vi Lutherske stop. Enten en hel Bibel som Gus Ord ellers vil vi ingenting vite av. Hvem skal vel bestemme hvad som er troligt eller utroligt. Nei, la det staa. Jesus refererte selv til Jonas's bok om sin død og opstandelse. — "Salig er den mand, — som har sin lyst i Herrens lov grunder paa hans lov dag og nat."

Vi takker Gud for kristelige skoler hvor vore børn kan faa undervisning i skrifterne og lære det rette om frelsens vei. Saa har vi Bibelskolen i Camrose hvor ungdommen kan bli befestet i sandheten og kan og videre utdannes til mehjælpere i Menigheten. Vi trænger mange slike lægfolk i Canada store prestekald, som kan undervise i søndagsskolen, lede ungdomsarbeitet samt gaa ut paa de trakter hvor intet arbeide gjøres. Der er mange steder hvor lutherske folk bor uten betjening. — Børnene blir uten baade daap og undervisning. Vi kom i berøring med slik et hjem nylig hvor fem barn fattedes daap. Venner, bed for Bibelskolen. — Opmuntre ungdommen til at komme og naar i mindes av Gud saa send eders gaver at arbeidet kan drives og blit til stor hjælp for vort folk i Canada.

Bestyrelsen har nu indsat fast bestyrer som reiser for skolen hele tiden. Han vil komme for en eller flere dage og holde møter samt tale med unge og gamle om det ene fornødne. La os faa begjæring om møter saa skal vi se naar det gjøres muligt.

La os da fortsætte at se hen paa Jesus som sier: "Jeg er den gode Hyrde, og jeg kjender mine og kjendes av mine." Med kjærlig hilsen til alle Hyrdens læsere.

G. M. Trygstad,
Bibelskolens bestyrer.

Paa morsdagen.
søndag 8de mai 1938.

Jeg finner ei saa store ord
som jeg av hjertet vilde,
Naar jeg vil synge om dig mor
blir ord saa smaa og milde,
Men naar mitt hjerte er hos dig
Jeg føler slik som du for mig.

Hvem elsker barnet mest paa jord
hvor faar de ro og varme,
Jeg vet for vist det er hos mor
saa trykt i hennes arme,
Paa moders fang det slumrer inn
med vugge sang og kyss paa kinn.

Du foldet mine hender smaa
til bønn den første gangen,
Aa mor da lot du mig forstaa
den store pilgrimssangen,
Du risset i mitt barne sinn
den vei som gaar til himlen inn.

Idag gaar tanker hjem til dig
fra barnet ditt derute
fra fjerne land og fjerne vei
de ser dig bak din rute,
Hvert sinn er fylt med takkens ord
for alt du ofret gamle mor.

Vi ønsker dig med dagen din
saa hjertelig til lykke!
Aa maatte smil fra barne kinn
din vei til graven smykke
ditt liv du gav for barnet mor.
Du ofret alt blev rik og stor.

Simon Oyen,
Oyen, Alberta.

(Beklager det gaves ikke rum for dette vakre digt om mor i mai numrene av Hyrden. —Red.)

Dødvand.

I et Engelsk digt fortælles der om et skib som kom i dødvand. Det blev med et, blik stille. Ingen vind rørte seilene. Skibet laa inhyllet av en tung slap atmosfere. Vand og matbeholdning slap op. Seilerne døde en om senn. Dødvandets dom ruget over det hele.

Det er farligt at komme i dødvand. Det kan saa let skje i kristenlivet, og det kan let skje i menighetslivet. Og altid skjer det med skjebnesvangre følger.

Denne skrivelse dreier sig særskjilt om de ytre tegn av dødvand i en menighets ytre fremgang. Da de første skandinaviske banebrytere kom saa var det ikke længe før der blev stiftet menigheter. Og med menighets organisation paafulgte kirke hus. Og her og der i skoven og paa prærien blev disse kirkehus bygget. Og det var ikke for det var saa god "raad" i det finacielle heller. Men der syntes at være god raad paa arbeidsiver, fremsyn, og ikke mindst hjerte interesse. Barna og ungdommens fremtid laa disse folk paa hjertet. Men et lite Gudshus var ofte for en liten flok en stor opgave. Men det gik. Derfor ser man saa mange kirketaarn utover vidderne. Mange møter blev holdt i menigheterne. Og kjærligheten viste mange veie at mætte og huse de besøkende.

Men en menighet kan komme i dødvand. Den kan tape sit fremsyn. Den kan gaa op i sig selv og sit. Det faar være nok. Nye planer og nye foretagender synes store og uovervindelige. Ofte lyder det slik: "Vi ma forsøke at holde det vi har gaaende. Kan vi det saa far vi vare taksam og fornoid." Saa svinder missionsinteressen. Folk som ikke hører til noget kirkesamfund blir ikke engang inbudt til kirken. Og specielle møter: Kretsmøter, Legmandsmøter, stevner — se det volder formeget strev. "Og det koster ikke saa lite", blir det sagt. Saa blir det med de "vanlige gudstjenester" og det "vanlige program".

17de mai festligheterne i Lea Park, Alta.

Dagen oprandt ikke saa lovende som mange av oss hadde ventet og bedt om, men den blev ikke saa aller verst, tiltrods for de truende skyer. Disse siste er jeg sikker paa holdt en mængde folk hjemme, som ellers vilde ha vært der ved kirken vor i Lea Park. Nu vell, de som kom for at feire dagen med oss blev heller ikke skuffet, efter alle lov-ord at dømme.

Pastor R. Dahle-Melsæther, som leder og formand av programkomiteen hadde faatt istand et meget alsidig og godt program. Hele programmet blev utført med en presissjon og hjertelighet som var en lyst og se og høre.

Programmet for dagen var som følger:

11 formiddag:

Forsamlingen sang: "Ja, vi elsker dette landet".

Vellkomsthilsen av pastor Dahle-Melsæther (Han talte baade paa norsk og engelsk, da der var en hel del tilstede som ikke forstod norsk).

Solosang av fru. S. Birkeland: "Vaarbrytning".

Festtale av biskop Iver Iversen. (Han talte over emnet: Hædre din far og din mor". Biskoppen uttalte bl. a.: "Det er ikke bare tillatelig, men ogsaa passende og gavnlig for oss at feire 17de mai-dagen her i dette landet".

Efter biskoppens tale sang kirkekoret: "Jesum, Jesum, Jesum sikter" Derpaa ga pastor Dahle-Mælsæther en del oplysninger om eftermiddagens program: og forsamlingen sang: "Gud signe vort dyre fædreland." Og saa avsluttendes formiddagens mindegudstjeneste med at Anna og Ole Dahle-Melsæther sang: "Saa ta da mine hænder og før mig frem."

Eftermiddagens program, begyndte med at forsamlingen sang: "Ja, vi elsker dette landet", hvorefter fru Brakke ga tilbeste Pianoakkordio solo.

Hr. Knut Rinde besteg saa talerstolen og talte om de to høgsetestolperne vi har tatt med oss fra Norge, og formanet forsamlingen til at ta vare paa disse to høgsete-stolperne: norskdommen og kirken.

(I parentes kan jeg bemerke at denne talen sikkert vil gi støtet til at en studie forening vil bli dannet næste høst).

Paa grund av at hr. Rinde ogsaa maatte kjøre hr. Biskoppen til Kitscoty for at han kunde komme tidsnok til at ta bussen til Edmonton den kvelden, og da begge herrer gjerne vilde hør hr. S. A. Bergs tale, blev det ordnet saa at hr. Berg talte like efter Rinde.

Hr. S. A. Berg, M.L.A. (Marwayne) talte om "Vort Ansvar."

Alle tre dagens taler passet godt sammen og ga et harmonisk hele, et billede av vor fædrene arv og hvad vi skylder baade Gud, hjem og fædreland — et billede vi sent vil glemme. Og jeg er ogsaa sikker paa at mange var de som gikk hjem fra den festen med en fast beslutning om at gjøre hvad de kan for at denne gilde arven kan bli bevaret for efterslekten.

Hr. Berg sang ogsaa to sanger akkompagnert av hans to døtre som spillte paa horn. Den ene sangen var en forfattet av hr. Berg selv: "Hjemlengsel", den andre sangen var: "Kan du glemme gamle Norge?"

Resten av programmet var som følger:

Forsamlingen sang efter Bergs tale: "Med Gud for hjem og fædreland, saa skal vort løsen være." Kirkekoret sang derpaa: "orden", og hr. Gunder Brakke ga en violin solo: "Paa solen jeg ser".

Vor fele-trio spillte: "Til Sæters" og høsted vældig bifall.

Saa maatte skolejentene i North Park skolen ut og synge: Og ræven laa bortved birkerot."

Kirkekoret sang saa: "Gjør døren høi", hvorefter forsamlingen sang: "Vi er et folk, vort land er fritt, saa lød i sang og tale". Og dette storartede programmet sluttet saa med avsyngelsen av: "God save the King".

Hr. Gust Brakke, vor organist, spillte for alle sanger og musikknummer, og hr. Thorvald Brakke er leder for sangkoret,, mens hr. Gunder Brakke er leder for orkestret, som ogsaa denne gang gjorde sine saker utmerket.

Efter programmet overtok veddeløpskomiteen ledelsen, og der var da mange forskjellige slags veddeløp og leker, klatring og sekke-kamp.

Kvindeforeningen fortjener stor ros og all den takk for den storartede maatte den serverte middag og eftermiddagskaffe paa. Og friluftsrestaurant komiteen hadde ogsaa en haard tørn den dagen med at ekspedere alle de "smaa og store" kunder som skulde ha "Ice-cream", sukkertøi og mangt annet slags godtteri.

Og her er da "Hjemlengsel" forfattet av S. A. Berg, Marwayne, Alta.

Naar første gang jeg hjemmet mitt
forlot,
og skipet over havets bølger stod,
da gikk min tanke ofte hjem til mor,
som sat alene ved et fattig bord.
Jeg saa de maatte øine, vætt av graat.
Hun tenkte paa sitt barn i fremmed
land,
hun sukket til sin Gud at faa den
naade,
at se ham paa den annen lyse strand.

Korus:
Jeg elsker henne saa som aldri før,
jeg reiser hjem aa se hende før hun
dør,
O, tenk om jeg skulde komme litt
for sent,
O, tenk hvad sorg og længsel det
har ment,
det har ment, det har ment.

Jeg ofte tænkte det skulde bedre bli,
naar jeg av hjemmets byrder kun
blev fri
men siden har jeg faatt mangt verdens støt,
nu ønsker jeg mig hjem i moders
skjød.
Jeg tænker ofte paa den store dag,
naar jeg faar reise til mitt fædreland,
og glemme alle verdens tunge slag,
og kjende gamle moders maatte
haand.

* * *

Biskop Iversen hadde ogsaa et møte med kirkeraadsmedlemmerne for Bethel menigheten, angaaende spørsmaalet om deling av dette vidstrakte prestekallet. Men det er naturligvis nu for tidlig at si noet om hvordan det vil gaa. At deling er ønskelig er en ting alle er enige i, men om det paa dette tidspunkt er radelig finansielt sett, det er det store spørsmaal alt avhenger av.

* * *

Denne gang var det et riktig festlig syn som møtte en ved samlingsplassen, Bethel kirken, idet omtrent alle deltagerne hadde pyntet sig med sløifer, røde, hvite og blaa silkesløifer, og kirken var ogsaa festlig pyntet med grønt og de samme tre nasjonale farver, for ikke at glemme norske flag vaiende fra tre store flagstenger.

Ja, ja, maa saa Gud velsigne den gode saad til groren eingong vert morgen. Korrespondent.

Anfegtelse-Trøst.

Disciplene hadde endnu i avskedsstunden ingen klar forstaaelse av at Jesus skulde ind i lidelse og Død. De skjønte bare at noget alvorligt forestod-noget som fyldte deres hjerter med en slik underlig rædsel. Jesus derimot, som kjendte hval der vilde skje, viste ogsaa hvilken nød disciplene vilde komme ind i ved hans bort-

HYRDEN

Organ of The Norwegian Lutheran Church of Canada.

Rev. H. L. Urness, Editor, Cabri, Sask.

Published semi-monthly. Subscription price: One copy, one year 50 Cents.

All communications that concern the editorial department, and news items, should be sent to the Editor.

All money for the paper, and change of address, kindly send to
Mr. Josef Haave,
Naicam, Sask.

Entered as second class matter at the Post Office at Winnipeg, Manitoba.

Printed by the
RUNDSCHAU PUBLISHING HOUSE,
Winnipeg, Man.

Møternes tid. Nu er det atter igjen den tid av aaret da mange møter holdes. Den kolde vinter er over og vaararbeidet paa landet er slut. Guds deilige natur staar i sit skjøneste skrud. Alt passer saa fortræffeligt til samling i møter baade for gammel og ung, Fælles Møtet i Minneapolis, Juni 9—15, distrektets ungdomsstevne i Weldon, Sask. Juli 14—17, Bible Camps her og der utover distrektet. Det er vor Herre Jesu kristi rikes sak det gjælder. Det er Gud som kalder sit folk til møte med sig. Lyd kaldet kjære ven og benyt anledningerne som gives og si: "Tal Herre din tjener hører."

Beretninger fra møterne. Hyrdens redaktør imøteser med glæde at der indsendes beretning fra disse møter og vil gjøre sit bedste med at gi rum i bladet for samme. For nu at være hensynsfuld bedes alle som kommer til at gi beretninger om møter at gjøre dem saa korte som muligt, derved vil flere faa plass før beretningen blir altfor gammel. —U.

gang. Snart skulde de se det kors reises paa Golgata, hvor-til deres mester var naglet. — Alene vilde de staa tilbake, omringet av syndige og fienske mennesker. Han som hadde været deres haap, var ikke bare skilt fra dem for en kortere tid; men mishandlet-død-borte. Hvilken paakjenning vilde ikke dette bli for kjærligheten og troen?

Jesu bortgang kunde alene hans første disciple opleve; mens livskaarene efter bortgangen maa alle Jesu venner i nogen mon dele med demhelt til den dag han kommer igjen. Og nettop dette gjør at vi saa til kjender os i slegt med disciplene, ogsaa i deres troesstrid. Ikke bare da, naar Jesus blir borte fra vore kristelige følelser-heller ikke da alene, naar verdens motstand og fienskap leirer sig om os; men endnu mer naar selve troen paa Gud anfegtes. Stunder da man staar igjen med at ufølsomt hjerte-og alle livets vanskeligheter; mens Gud er som død og borte-hvor en saa vender sig hen for og finde ham. Den kristen som ikke kjender noget til anfegtelsens nød, under slike forhold, kan ikke eie saameget kjærlighet til Jesus at han betyr noget for Hjertet.

De trøstens ord Jesus talte til disciplene i avskedsstunden tok sikte paa at hjælpe baade dem og de andre av hans venner, som siden samme trøst. Hvori bestod da trøsten? Først opmuntredes de til at holde fast ved det de alerede hadde oplevet. "Eders hjerte forfærdes ikke tro paa Gud og tro paa mig." Disciplene hadde lært ham at kjende som den forgjættede Messias. Hans mægtige ord og kraftige gjerninger burde være vidnesbyrd nok for deres tro om at han var Guds søn. Saa gjalt det da at holde fast ved dette selv ansigt til ansigt med det tomme kors "Tro paa Gud og tro paa mig." Tusener av Jesu venner har siden fundet et holdepunkt for sin kjæmpende tro ved at lytte til deres Jesu ord.

Rosinius sier om denne sandhet omtrent følgende: "Det er en god og nyttig øvelse for Troen, og vende sig bort fra egne følelser og den foreliggende haapløse situation og bare se hen til de løfter Gud har gitt; og saa klamre sig fast til dem." Saa øv dig da, medtroende ven, i at fastholde det du har oplevet med Gud, saa du har det som dit første holdepunkt naar prøvelsens tid falder over dig.

Dernæst skulde disciplene vite at holde for sandt, at naar de nu ikke saa ham blant sig længere, var han bare gaat bort for at berede dem sted i faderenhuset. Selv gjennem døden skulde han leve og fuldføre sin gjerning til deres evige frelse. Hvor har ikke denne sandhet vært en evig trøstekilde for alle uværdige Jesu venner-slegt efter slegt. Uten det fuldbrakte frelserværk vilde ingen av Jesu disciple, hverken de første eller de sidste, rukket frem til at faa en plass i faderhuset. Det mangelfulde kristenliv vilde stænge veien dit ind. En av mine venner stod en dag under sit arbeide og grundet paa om hans kristenliv nu var i orden og om han nu kunde tro det vilde holde i døden. Jo længere han tænkte jo mere fyldte hans hjerte med angst. Det var saa meget i hans liv som ikke var ret, I denne nød lød der som en himmelsk stemme ind i hans sjæl, "Det er fuldbrakt Olaf." Ved denne hilsen vek angsten og freden indtok dens plads i hjertet. Retten til faderhuset var jo vunnet for ham av en anden-av Jesus. Endelig lot Jesus disciplene faa med sig, end i livets strid, det deilige løfte, at han i Guds time vilde komme igjen for at hente dem hjem til sig.

Haapet om den dag, da det evige gjensyn og beskuelsen, skulde avløse livskaarene her nede, har altid vært en mægtig løftestang i de troendes liv. Betyr dette haap noget i din livsstrid, troende ven? Om Jesus herer det at han for den glæde som ventede ham, led taalmodig korset, uten at "agte vanæren".

Maatte haapets trøst faa en tilsvarende plass og betydning i vort liv Uttat fra Fattig og Rik. ved N. Fjeldheim.

Bønhørelse.

"En engel av himmelen aabenbarte sig for ham." Luk. 22, 43.

Det var under Jesu tunge sjælekamp i Getsemane, at engelen fra himmelen kom til ham med styrke. — Er vi Jesu disciple faar vi ogsaa opleve Getsemane stunder. Og disse kan for enkelte og til enkelte bli ret svare. Derinde i vort Getsemane maa vi ogsaa rope, muligt. Det kan for os være en Jakobskamp, som gaar paa livet løst. Kan og vil den himmelske far i slike stunder sende en engel fra himmelen med styrke for sit lidende og kjæmpende barn? Ja, han baade kan og vil. Og han gjør det ogsaa. Det har jeg ogsaa oplevet og en av disse oplevelser vil jeg faa lov at meddele.

Vinteren 1901—02 var jeg inde i en svær sjælekamp. Forskjellige omstændighetermsom støtte sammen bevirket denne kam. Jeg bad, jeg læste i Herrens ord. Jeg vaaknet om nættene i bønnekamp, men alt syntest at være haapløst. Da saa en av mine beste venner, en av Herrens ædle disciple, som hadde vært mig til megen trøst og hjælp, blev dødssyk gikk kampen over til sorte Getsemane-nat uten noget haap. Jeg laa paa mine knæ, paa mit kontor og tigget Gud om barmhjertighet og bad om et bitte lite tegn paa at Gud ikke for stedse vilde forkaste migJeg kjændte hvorledes kampen tæret paa mine legemskræfter. Orket ikke at spise. Utendørs raset fire dagers snestorm med bitende kulde. Indendørs inde i min sjæl var det en eneste stor mørk vinternat, hvor alt frøs til iss.

ilslut orket jeg næsten ikke at faa en sammenhængende bøn over mine læber — Det var kun et angsfuldt skrik: "Forkast mig ikke fra dit aasyn og ta ikke din Helligaand fra mig." Det var mange som bad om helbredelse for min ven. Men de føiet til, ske ikke min men din vilje. Men i min bøn om det samme laa der et modskrik "La min ven faa leve og bli frisk forat jeg kan faa et synlig tegn fra himmelen paa, at du ikke vil forkaste og forstøte mig. Derfor kunde jeg ikke orke at tilføie, Ske ikke min men din vilje., Da det var som allerværst for mig, sa jeg til Gud, da jeg reiste mig fra mit knæfald nu min Gud orker jeg ikke mer, du faar gjøre med mig hvad du vil. Da jeg den næste morgen, paa mit kontor, var dette isende koldt. Under arbeidet med at faa varme i ovnen igjen roper mit kontorbud, en troende mand, paa mig og sier; "Kom her og ser noget rart" — han stod og pekte paa et sted paa gulvet. Der laa en sommerfugl med sammenlagte vinger paa gulvet netop paa det sted hvor jeg nu nat efter nat hadde kjämpet i sjæleangst.

Jeg bøiet mig ned tok den forsigtig op i min haand aandet paa den og pludselig aapnet vingene sig og en av de fagreste sommerfugler jeg nogengang hadde set laa i min haand. Da lød det for mine øine og det tonet tvers gjennem min sjæl. "Du som tviler paa min vilje og magt til at bønhøre dig, ser du hvilket bud, jeg har sendt til dig i vinterkulden og sne?"

Jeg grep telefonen ringte op til sykehuset, hvor min ven laa, og spurgte, er N. N. død inat? og det blev svaret: "Nei, tvertimot er han bedre og saa meget bedre, at lægen har haap om at han faar opfyldt sit eneste ønske han har nu for denne jord, at han maa faa leve saalænge, at hans eneste bror som var paa vei til ham maatte, trods den lange og besværlige reise, faa række frem før han dør. Jeg gikk fra telefonen og hen til mit kontorbord og der laa den prægtige sommerfugl, og den hadde vendt sig mot lyset fra vinduet og forsøkt at gaa mot det. Atter lød det for mine øren og det tornet igjenem min sjæl. "Du som tviler paa min magt og vilje til at bønhøre dig hvad har jeg gjort imot dig idag?"

Jeg tok den smaat kravlede sommerfugl og bar den bort i vinduet og satte den paa en plante som stod der. Hver gang jeg aandet paa den aapnet den sine vinger og lot mig se de vidunderlige, herlige tegninger den bar. Der stod den i 4 døgn. Min vens bror var rukket frem og de to søsken hadde hatt et vidunderlig samvær. Den fjerde dags eftermeddag var jeg borte fra mit kontor i 1½ time. Da jeg kom tilbake var sommerfuglen ikke paa sin plads. Ingen hadde aapnet venduer eller døren, der hadde overhodet ingen vært der. Jeg ledte i hele værelset flyttet paa alle møbler lyste i enhver krok, men nei-likesaa pludselig fløi den tilbake fra mig, dit hvor den kom fra. Den hadde utført sin gjerning. Da jeg 2 dage bakefter staar ved min vens avsjælede legeme, stod jeg der som en bodferdig synder lænende mig indtil Frelserens kors og hans skikkelse slog sine frelserarme om mig og hvisket ind i min sjæl — "Se mine hænder og se min side og vær ikke længre vantro, men troende." Og det eneste svar jeg hadde til ham der inde var: Min Herre og Gud. Ikke som jeg vil men som du vil.

Sommerfuglen-en engel fra Himmelen aapenbarte sig for ham og styrket ham. —G.

Avlæg den gode bekjendelse.

Vi kristne skal huske paa at man den dag idag har sine øine paa os, som de i sin tid hadde sine øine paa vor herre Jesus Kristus. Og som han ikke blev sine motstandere svar skyldig, skal vi lære i aandens skole at dygtiggjøres til altid at avlægge den gode bekjendelse. Et vakkert eksempel derpaa kan fortælles fra en berømt kjøbmands liv.

George Moore, der døde 1876, var bondesøn. Da han søkte plads i London, blev han avvist av mange kjøbmænd for sit ubehjælpelige væsens skyld, saa han i flere uker maatte trave om før han fik noget at gjøre. Men ved sin uovervindelige utholdenhet, sin ubønhørlige strenghet mot sig selv, sin troskap i det smaa, kom han ved Guds hjælp siden til at staa i spidsen for et av Londons største handelshus. Da hadde han ogsaa adgang til den saakaldte fine selskapsverden. Han blev da den meget bekjendte og meget omtalte. Han gav de sidste aar av sit liv gjennemsnitlig 220,000 kr. om aaret til veldædige øiemed, glemte aldrig de ord: Kom i hu at du var en fremmed i Ægyptens land! Ved siden av de mange høitstaaende mænd han fik besøk av, tok han ogsaa i sit hjem imot unge kjøbmænd, lærere, hjemmemissionærer og haandverkere. Altid var han den overbevisningstro mand som ikke vek unda.

Han var engang tilstede ved et middagsselskap hos en av sine venner. Under maaltidet kom en tilstedeværende frem med den ytring at der vel ikke var nogen tilstede som hadde slike forældede anskuelser som f. eks. den at den hellige skrift var inspirert av Gud. Jo, jeg, ropte Moore fra den motsatte side av bordet; og jeg vilde skamme mig om jeg mente noget andet. Efter at de var gaat ifra bordet kom den fremmede i passiar med en av de tilstedeværende damer. Kan De si mig navnet paa den der saa straks gav mig svar ved bordet? spurte han. Det var min mand, svarte hun. Jeg maa bekjende at aldrig har noget menneskes religiøse overbevisning imponert mig mere end i dette tilfælde, sa han.

Mon ikke et menneskes frygtløse bekjendelse altid gjør indtryk?

—Rasmus Yri.

"Bare en traktat".

I et privat brev fortæller en norsk ældre prest hvorledes en traktat blev et redskap i Guds haand til at føre ham til sindsforandring, og dermed ind i prestegjerningen — noget han nok aldrig hadde tænkt paa. Han kom til Amerika for at glemme sorger og savn han hadde møtt i det gamle land og om mulig ogsaa glemme — Gud.

Han kom til nordvesten og blev kort tid efter lagt paa sykeseng og var døden nær. Fantaserte meget. Efter at være kommet til bevissthet begyndte alvorstanker at vaakne hos ham. Han syntes være sikker paa at han maatte dø der paa hospitalet og vilde komme til at dø ufrelst.

En dag syntes han høre en stemme som sa at han skulde faa sin frakke i haanden. Han visste ikke at frakken indeholdt noget som kunde være til nytte for ham, men bad opvarteren om at række ham den. Og da han undersøkte lommene fandt han bare et sammenkrøllet papir. Det var en traktat han hadde faat ved landstigningen i "Castle Garden", men som han ikke hadde set mere paa. "Synderes Ven" var titelen paa den.

Han skriver: "Jeg begyndte at læse og jo mere jeg læste, jo mere slukte jeg formelig traktatens indhold." — Den talte om Guds kjærlighet til syndere og beviste dette ved flere skriftsteder, blandt andet dette: "Den som kommer til mig vil jeg ingenlunde støte ut" (Joh. 6, 37—40). "Og pludselig med en gang faldt det likesom skjæl fra mine øine og jeg fik se og tro at jeg var frelst. — O, du store forunderlige Gud! Denne traktat som jeg hadde foragtet, den kunde du i din uendelige visdom og kjærlighet bruke for at frelse min arme sjæl og gjøre mig til dit lykkelige og elskelige barn."

Atter et bevis paa sandheten av de ord som saa passende kan anvendes paa traktatmissionen: "La dit brød fare henover vandet; i tidens løp vil du finde det igjen" (Præd. 11, 1).

Dette kan i tilfælde gjælde ogsaa om det er "bare en traktat" du sender.

—Olaf Guldseth.

For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth on him should not perish, but have eternal life.

SHEPHERD

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10, 11.

He that believeth on him is not judged; he that believeth not hath been judged already, because he hath not believed on the name of the only begotten Son of God.

Winnipeg, Manitoba, First Nr. in June 1938

"God is Not in All His Thoughts"

Psalm 10:4.

By Rev. Iver Iversen

These words are spoken about the unjust and selfish oppressor of God's people.

Denial of the existence of God is rare, for human reason cannot make sense either of life or of the world without God. Therefore Scripture simply calls such people fools. But practical atheism is very common. There are multitudes of people who live their lives as if there were no Lord to serve but themselves, no law to follow but their own wishes, and no one whom they owe any accounting but their own reason.

The believer has nothing good outside of God. His real good things are the spiritual blessings. Earthly things are good only in so far as they are instruments that help him to obtain God's real blessings.

The unbeliever has all his good outside of God—in the created things. To him there is no God who governs all things and rewards all who diligently seek Him. He must therefore seek his own rewards. Again, since no measure of earthly things by themselves ever satisfied anybody, life for the many becomes a selfish and brutal struggle to cop for oneself as many as possible of the good things of the world, before life's little time is spent, with little regard or thought for the welfare of others. Life becomes a fierce onflict where everybody is for himself and where the devil may take the hindmost. This leads to inequality, injustice and oppression. At the root of all this is godlessness.

It is assumed that God does not see this brutal selfishnes (V. II). Or if He does see, He doesn't care. But he does see and care. "Thou beholdest travail and grief to lay it in to thy hand" (marginal translation of V. 14). God is the special protector of the helpless. He that touches His elect touches "the apple of His eye." The oppressor is at war against God—a hopeless and most unequal warfare. God may delay His judgment, for He wants all people to be saved. It is His saving mercy that for a season, even permits the insolent to scoff God's apparent impotence. But their judgment will be so much more severe when it does come.

Evangelistic Work in Canada District.

Some time ago I was asked by the editor of the "Hyrden" to write something about the Evangelistic work in our District. It has been my pleasure to arrange the route for Pastor Palmer Anderson who has been travelling in the interest of Evangelistic Work in our District. He has also functioned in the capacity if field man for foreign missions.

Rev. Anderson began his work as an Evangelist for this District last October, and has since visited several calls and parishes. In Yorkton Circuit he contacted three charges, namely, Rev. M. Aandal, Rose Valley; Rev. P. C. Haaland, Preeceville; and Rev. P. Nelson, Naicum. In Prince Albert Circuit, he visited Rev. A. Vinge's charge; Rev. J. P. Tanberg; and Rev. T. J. Langley.

Besides his regular tours of Evangelistic work, he has functioned as supply pastor in the Moose Jaw parish. He gave one week of his time to consecration services at Camrose Lutheran College. He has also made contacts at Circuit meetings and Mission Meetings.

Rev. Anderson has had a heavy schedule throughout the winter, but God has given him strength to carry on. I have followed his work with a great deal interest. His work has aroused and quickened spiritual life, as well as awakened interest in Mission work among our people. His experience as a missionary in China, his devoted love for his Mastor, and a genuine desire for the salvation of his fellowmen, has amply qualified him for this work. I feel certain that the contacts that he has made, have proven a real blessing. It is hope that many more congregations will avail themselves of his services. We heartily recommend him. He has a testimony from God to you. Let us pray for him and the work of Evangelism in our midst. Those desiring Rev. Anderson's services should either write to the undersigned or to Dr. Iver Iversen, Box 55, Saskatoon, Sask.

May God continue to bless Rev. Anderson's work among us. It may be that his return to China will come sooner than at first anticipated. His heart is with the Chinese people, and we hope and pray that he may return to that field at such a time when God may open the way. However, let us make use of him while he is in our midst.

P. Lerseth.

Lutheran Work in the Peace River Block, B. C.

The new Lutheran Church at Dawson Creek has been sufficiently completed to permit the usage of the church parlors at the back of the church. The services are being held there for the present.

On April 2, 1938 a congregation of eleven members was organized at Dawson Creek. The name chosen for the new congregation was Grace Lutheran Church of Dawson Creek, B.C. The same day a Ladies' Aid of seven members was also organized. For the past two years the ladies and girls had been working jointly in a Sewing Circle. Very fine work has been done. But it was felt that the time had now arrived to devide the work. The Sewing Circle is still being conducted by the girls and meets every other Thursday, while the Ladies' Aid meets on the first Saturday of each month.

Two Luther Leagues have been organized this spring, one at Dawson Creek on March 16th, and one at North Rolla on March 27th. The officers of Grace Luther League, Dawson Creek are: Pres. Oscare Voldeng; Vice-pres. Mrs. Violet Peterson; Sec-treas. Miss Helen Eevenson. Officers of Doe Creek Luther League, Rolla, B.C. are: Pres. Anton Henrickson; Vice-pres. Mrs. Florence LePine; Sec-Tras. Miss Dagny Torbergson.

A Lutheran Ladies' Aid was also organized at Sweetwater, B.C. with six members on April 9th. The following officers were elected: Mrs. Emil Hanson, Pres.; Mrs. K. Ed. Anderson, Vice-Pres.; Mis Hazel Nelson, Sec-Treas.

This is the fourth L. A. to be organized in the Peace River Block. The oldest is Doe Creek Lutheran Ladies' Aid, North Rolla which will soon have ten years of faithful work to its credit and which for many Lutheran church building in the Block.

The second L. A. was formed almost four years ago, north of the Peace River, up at Montney, B.C. The faithful group there has been working under the consecrated leadership of our still active pionieer Pastor, Rev. Peder Ellingson. The Lord has been blessing the work and a church is nearing completion at Montney.

May each organization be filled with His spirit so that they may be living units in His Kingdom, and each one of us living stones is His Temple.

A. K. Haugen.

Report from the 2nd Edmonton Circuit Meeting.

The meeting was held in Central Lutheran Church, Edmonton, Rev. C. S. Lystig's charge, May 12.—15. 1938.

Thursday night: After an opening hymn Rev. Wessel led in Scripture reading and prayer. Then Rev. R. Dahle-Melsæther gave the opening sermon taking for his text: Mark. 12:41—44; the convention theme being: Christian Stewardship.

Friday morning: Rev. K. Bergsagel led in Scrippure Reading and prayer and Rev. C. S. Lystig introdused the theme: Christian Stewardship with reference to the local congregation:

Friday after noon: Business Session: 5 delegates present.

There were of course more people present than just the few delegates and so it was moved, sec, and carried that all present have the right to speak and to vote.

The Circuit constitution was then adopted.

Rev. R. Dahle-Melsæther then brought in the question re. Bible Course in the Edmonton circuit similar to the one in the Moose Jaw Circuit. Several took part in the discussion, come urging people to do all they can to promote such a course, others urging just as strongly that we do all we can to get the young folks to attend the Bible School in Camrose.

Mrs. H. Orpen, Glendon, made this motion: "Every member be urged to bring this question to their respective congregations, think over it, talk about it, and then do all you can to bring about the realization of the one month Bible Course in the Circuit in the near future." This motion was seconded and carried.

Business session of circuit adjourned.

Friday evening: Scripture Reading and Prayer led by R. Dahle-Melsæther. Rev. K. Bergsagel, District Director of the Centennia Ingathering presented then the Centennial Appeal. Dr. Iver Iversen, our District President also spoke about the Centennial selebration.

Saturday morning: Discussion of convention theme.

Saturday after noon: According to the programme this session was to have been devoted to W.M.F. and L.D.R. and Brotherhood matters, but Rev. Bergsagel was asked to give his address re. Elem Christian Education at this time. He address should have been given at the morning session.

The W.M.F. and L.D.R. met after Rev. Bergsagels address to discuss their own business matters and the menfolks met by themselves to discuss plans for the Centennial Ingathering.

Saturday evening there was a joint W.M.F. and L.D.R. programme.

Sunday morning communion service conducted by Rev. C. S. Lystig and 11 a.m. Divine Service, Dr. Iver Iversen preaching the sermon.

Sunday after noon there was a Mission Festival conducted by Rev. Palmer Andersen who spoke on mission work in China.

Sunday evening closing session of the convention, and we hope and pray that God will bless the seed sown.

Circ. Sec'y.

My Inspiration.

Written by Sylvia Lee, Karlstad, for her mother last Mother's Day. Mrs. Lee, nee Amalia Orsen passed away December 21.

I would like to write a poem
  Telling Mother of my love
And I got my inspiration
  From the Father up above.
In Proverbs 31 God says
  That kindness is her law.
In strength and honor she is clothed,
  Her love is without flaw.
'Tis God who sent this lovely one,
  To be my mother kind,
And not a dearer soul on earth
  Could anybody find.
She used to hold me tenderly
  With arms that ached with pain,
But even though I cried and fussed,
  She never would complain.
As I grew older day by day
  She taught me little prayers,
And I would say them every nigth
  Before I went upstair.
And then one fall when I was five
  I started school one day.
I know my mother felt quite bad
  Because I heard her say,
"My baby's growing up too fast,
  She'll soon be grown up too,
"Just like my other children are—
"Oh, dear, what shall I do?"
And now I've gone quite far away,
  But still her face I see.
It's just as lovely as it was
  When she took care of me.
I know that my dear sisters and
    dear brothers will agree
  That WE have the best mother
On the world's big family tree.
  I'm sorry that this little poem
Is late but don't you see:
  I had to wait a little while
Till God inspired me.

Announcement.

Saskatoon Circuit will meet in Green Valley congregation Brodrick, Sask., Rev. J. A. Berge's charge, July 1—3. Theme is: 1. Peter 2:1—10.

B. O. Lokensgaard.

* * *

"The Central Alberta Innermission Society," will this year conduct its annual "Canrose Week," from July 3rd to July 10th inclusive. The speakers will be J. O. Gisselquist, and Rev. Stump, Minneapolis, Minn. You are all invited to this week of Meditation, Praise and Thanksgiving but most of all do we need your prayers, that God will Glorify his name in our midst.

A. G. Lewis.

"In Memoriam."

In loving Memory of my dear sister Clara Elvna Vinge, on this her birthday, She was born at Torquay May 1st. 1906 and Jesus called her Home January 29th 1926.

One less on earth
Its pains, its sorrows and its toils to
    share.
One less the pilgrims daly cross to
    bear.
One more the crown of ransomed
    souls to wear.
At Home in Heaven.

One More in Heaven
Another thought to brighten cloudy
    days
Another theme of thankfulness and
    praise,
Another link on high our souls to
    raise.
To home and Heaven.

One More at Home.
That home where seperation cannot
    be,
That home where None are missed
Lord Pesus, grant us all a place eter-
    nally with Thee
At Home in Heaven.

(Mrs.) Matgaret Moxness,
Russell, N.D.

Church and State.

The problem of the church and the state is one of the most discussed issues today. The sweeping political changes caused by a new philosophy of life present many difficulties for the churches of Europe.

In this country we believe in the separation between the church and state. It is part of our Constitution. And the church does not believe in meddling with politics. Its influence is the indirect one. Through the preaching of the Gospel it tries to make people believe in God, and faith in God will then make the people good citizens, and good citizens will know how to govern the state right.

The Lutheran Church in particular holds that it must not mix with politics. It has one supreme task: The great commission of Jesus Christ, to preach the Gospel to all men. — —*The Ansgar Lutheran.*

(Lutheran Herald.)

WOMEN'S MISSIONARY FEDERATION

MRS. I. O. THVEDT, Editor — LANGHAM, SASK.

"My days are like a shadow that declineth; and I am withered like grass."

Life is brief. One author speaks of it as "a caravan crossing a desert. It comes into view out of the dimness, moves for a time in a serpentine trail, clouds of dust rising to obscure the vision, halts by an oasis for a moment, then at nightfall passes out of sight into the same dimness. Except for a few tracks in the sand, soon obliterated, there is no evidence of the passing. The years swallow it up, even the memory."

"So teach us to number our days that we may get us a heart of wisdom" — wisdom that recognizes the short span of life and remembers the heritage that is ours.

Our forefathers broke the path to new homes. They were pioneers, honest and courageous. They knew little of the comforts of life; they did not speed through their days in a whirl until they were too weary at night to find comfort and pleasure in living. They worked hard, but they had a definite aim in view, and they reached it. They had time for quiet thinking and lived in communion with their God. Their lives were more tranquil than ours, so much so that truly we can envy them. When we think of those early times, the peacefulnes stands out vividly. There was time for prayers in the home, for reading the Bible, and for family worship. Home was a place where the loved ones were shut in to enjoy love; the world with its problems was shut out for at least a while. We can well try to remember them, and also place those remembrances on paper that our children and children's children may emulate them.

Last year, when I saw many of the members of our various Ladies Aids at the Annual meeting in Saskatoon, they seemed interested in these histories we are trying to gather. May promised to do all they could to see that their histories were sent to me. I found one awaiting me from Midale when I returned home. This witer I have also received one from Young, Sask.

In writing your histories make them as interesting as possible. Tell when the Aid was organized, who the Charter members were, which pastor have served, what the aim has been, and give pictures of the Aids at various periods. Add items that will be of inspiration to those who succeed us.

As far as I know the oldest Ladies Aid in Canada is Bardo Ladies Aid, organized in 1897 by Rev. B. Anderson. If any one knows of any older organization will she please tell me?

Let me quote from various histories sections that will show you what will be of interest.

"Asker Ladies Aid had their first bazaar March 1903 where the sum of fifty dollars was realized for which an organ was purchased in order that some one should learn to play."

"When the women in Bardo discussed organizing in the early days the men grinned at this talk. Of what use would a Ladies Aid be out here in the wilderness where one might say there was neither people nor money? The meetings were held around in the homes and what of it if it was a log shanty with a sod roof, a hearty welcome always awaited one. No automobiles, not even a decent buggy to ride in when the ladies wanted to attend the meetings. A good brisk walk was good for one, even if one had to wade through sloughs or perhaps in winter one used skiis. In summer ne would have a lot of company on the road as there would be thaustnds of mosquitoes. At the first sale, they gave free dinner, and fried prairie chicken was on the menu."

"Bethania congregation has been essentially one of the greatest missionray congregations in Canada. In twenty-five years their small Ladies Aid has gathered $4345." Let me add this postscript to this history. My husband was their pastor at the time and often told the following story. In the early days the Brynhild Stolee family set aside certain calves or stock, which were called "mission calves" and when they grew to a certain age were sold and the proceeds given to the mission. One year they had two beautiful steers set aside. They were to be sold in the fall and when the time came the calves had disappeared. How badly they felt! If it had only been one of their own calves that had disappeared, but that the mission calves were lost was a real sorrow. One day in the early spring, the mission calves were seen coming home, larger and fatter and they brought nearly twice the sum they would have brought in the fall. There was rejoicing over God's providing a larger sum for their beloved mission.

"As far as can be found out the contributions by the Bawlf Ladies Aid to the different projects within the Bawlf Lutheran Church have amounted to nearly $6000. The collections have often exceede twenty dollars at a meeting; even in the past few years of depression the collection has hardly ever been less than ten dollars. God has richly blessed this work for the honor of His name by women who have always worked together in perfect harmony.

The Bawlf Mission Aid has raised $4034.29 in the sixteen years they have worked. This has been given to Missions and Charity. A Mission Sunday is set aside each year and is always well attended. No wor: brings more blessing than the mission work." These ladies have raised over $10,000 together. Who says there is no place for women in God's work?

From Green Valley, Sask., we hear, "How many Ladies Aids have not been launched, so to speak on a crazy quilt? Ours was no exception, for we find in the minutes of the first meeting that it was decided to begin at once making such a quilt. The collections at the first meetings amounted to seventy-five cents. The few members must have worked very diligently for by the first of April, not one, but two of the quilts had been made.

Our Ladies Aid is the one organization that has functioned continuously through all these years, and a complete history of this society would practically be the history of the community, for few events of any importance have taken place in which the Ladies Aid has not been of assistance."

"When the Poplar Grove Ladies Aid was formed this was essentially a pioneer country. There were no roads to speak of, just trails, and when one came to a soft marshy piece of ground, the wagon would go in to the hubs. Horse-drawn vehicles were the order of the day, and oxen too were used occasionally. I well remember one cold day in early spring. It was a day on which we were going to a Ladies Aid meeting, and we were to ride with a neighbor lady half a mile away. To get there we had to walk, and cross a creek which had been swollen by heavy rains, and was more like a miniature lake. There was no bridge across it then, and the only way to get across was by means of a raft, which consisted of a number of poles lashed together to stand on, and we were armed with poles to guide it along. We got across without mishap. Then arriving at our destination, we began the next lap of our journey behind a yoke of oxen. One lady was doing the driving, and one held a whip, but the oxen were not impressed at all, and crept along at a snails' pace, while we children huddled under a robe, looked up once in awhile to see if the wheels were turning around. We managed to reach the Aid at last, five weary people, disillusioned forever as to the joy of riding behind oxen."

(To be concluded.)

(Correction Note: In Nr. 10 "Christian Education" after the words "May God continue to bless the work of our Christian schools and those who attend them'" should be signed: Mrs. H. L. Egland, Midale, Sask. Pardon the mistake. —U.)

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE

Rev. A. M. VINGE, Editor — FAIRY GLEN, SASK.

Comments.

"These all continued with one accord in prayer and supplication, with the women, and Mary the mother of Jesus, and with is brethern."
Acts 1:14.

So it is stated about the first prayer meeting of the early church. The prayer was for a definite purpose. Jesus had told them to tarry in Jerusalem to be endued with power. The Holy Spirit, the Comforter, was come so that they would not be left "orphaned." Nothing is said of their prayer. We do not know the wording.

But the above passage says they prayed with "one accord". They were united. Their supplications arose as one voice although there were many gathered at this occasion.

Then the scripture also says they "all" prayed. Not only one or two but all.

Again we wish to urge upon all Luther Leaguer to remember the gracious privilege of prayer. Surely no true Luther Leaguer should live a prayerless life. The Luther League's objective is in the first place spiritual. When we consider that there are over 2400 local luther leagues in the entire organization, we realize what a tremendous power could be released if each leaguer was a praying leaguer. "All", "with one accord" says the scripture.

Pray for our Canadian organization. There are approximately 100 leagues in Canada. Every leaguer should pray for our organization. Pray for our convention. Christian life always suffers when prayer is neglected. Our life becomes weak and innefective. Let us all pray with one accord. This poem by Archbishop Trench expressed the blessing of prayer.

"Lord, what change within one short hour
Spent in Thy presence will avail to make;
Wh atheavy burdens from our bosom take;
What parch-ed ground refresh, as with a shower;
We kneel and all around us seems to lower;
We rise, and all the distant and the near,
Stands forth in sunny outline, brave and clear;
We knee, how weak; we rise, how full of power;
Why, therefore should we do ourselves the wrong,
Or others that we are not always strong;
Hhat we are overborne with care;
That we should ever weak or heartless be,
Anxious or troubled, when with us is prayer
And joy and strength and courage are with Thee." —V.

A letter recently came to hand from Pastor S. A. Berge, President of the International Y. P. L. L. We print it here:

"Members of the Young People's Luther League:

Grace and Peace in Jesus' name!

The first Hundred Years of our Church's life in America will be rounded out in 1943. We have five years yet to go before we can celebrate the Hundreth Anniversary, but our Church has wisely decided to use these intervening five years to launch a spiritual movement, calculated to carry us to new and greater heights, from which we may start out upon the second Hundred Years.

In keeping with that movement, as an expression of faith, of gratitude and of loyalty, our church calls upon all her members to unite in raising $1.400.000 with which to liquidate the debt resting upon our Church to build a Library at Luther Theological Seminary, St. Paul, Minn.; and to increase our Pastors Pension Fund.

The liquidation of the debt will make possible the sending forth of more Christian workers. The Library will help our ministry and thus our congregations. The increase in the Pension Fund will enable us to make living a bit easier for our old, retired pastors.

This is a movement that challenges young people. The will most largely be the beneficiaries. They will certainly want to be along.

The thrilling accounts of the past, the "March of Faith through One — Hundred Years," the present acheivements, and the promise for the future, — all this needs to be told in your Y. P. L. L. meetings.

The local leagues will also want to have a share in raising the Centennial Fund, as God gives opportunity and means. In doing so they will surely not forget that their own International Young People's Luther League must look to them this year also for contributions to the League, so their Centennial gifts should be over and above what they give to the Y. P. L. L. Our project must come first.

We comend the Centennial Appeal and the Y .P. L. L. to your prayers, to your hearts, and to your generousity, in the Name of our Lord and Saviour Jesus Christ, whom having not seen we love.

Let us seek in all things to serve our Lord in the Y. P. L. L.!

Yours in His service,
Selmer A. Berge.

Convention Preparations.

As mentioned in a former report, Weldon is making great preparations for the coming district convention. We want to reempfasize this: Please report to Postor Tandberg, Weldon, Sask., of the approximate number coming. As many as possible bring tents.

Reports coming in from various corners of our district. One Alberta Circuit, (and the leaguers will have to come about 500 miles) is already know discussing plans as to how to get the leaguers to Weldon in the cheapest way possible. A choir and orchestra from a distant circuit reports that concerts are put on already now to begin raising money to make it possible for the young people to attend. Yet also from the drought stricken section of Saskatchewan comes reports that they are planning to try to attend at Weldon. July 14-17 are dates that are fixed in the minds of the young people. It is this kind of enthusiasm and vision that is so necessary, and we thank God for young people who will begin planning early to attend the convention. May the Lord bless them in the preparation, and in their coming and stay at the convention.

How does it look?

The question refers to project contributions. One circuit has sent in a contribution from all but three of their locals. Another circuit is putting on an intensive letter campaign to make possible that every league will send in a contirbution before the convention. One league when informed that the league was behind in contributions over a period of years, sat down and figured it out and sent in at once $20., to the International Project, with a promise of an additional $10 later. Thirty dollars from one local. In the Agenda for a Worker's Conference on circuit has this for a topic of discussion: "We failed to fulfill our Crusade of Support last year. Are we going to do the same thing this year? How can we avoid that tragedy?" What about your local hs it sent in a contribution? —V.

Bekjendtgjørelse.

Yorkton Circuit will hold convention at Rose Valley, Rev. Aandal's charge, June 24-26. The opening sermon will be given by Rev. A. J. Gubberud on June 24th at 11 A.M. Rev. R. O. Thorpe will introduce the theme Es. 55, 6-13. One session of the Convention will be given to the W.M.F. and one session for Centenial rally program. Dr. Iverson, our new district president, will be with us at this convention. —F. M. Aasheim.